

Nr 78.

Av herrar **Åkerström** och **Bäckström**, *angående viss ändring av 11 § lagen om folkpensionering.*

Jämlikt lag om folkpensionering § 11 andra stycket äger kommun upp-
bära och tillgodogöra sig pension, då pensionstagare på kommunens bekost-
nad vårdas å ålderdomshem eller sjukhus av olika slag.

I motion till 1936 års riksdag begärde herr Karlsson i Grängesberg med fl.,
att riksdagen måtte besluta visst tillägg till § 62, fattigvårdslagen, innebäran-
de laglig rätt för pensionstagare, som är intagen å kommunal anstalt, att
av folkpensionen för egen räkning uppbära ett belopp av 10 kronor per
månad. Denna motion avstyrktes av andra lagutskottet och föranledde icke
någon riksdagens åtgärd. Denna utgång berodde främst på ett yttrande av
svenska fattigvårdsförbundet, som höll före att i allt flera kommuner månat-
liga bidrag lämnades till pensionärerna å ålderdomshemmen för personliga
utgifter. Vidare framhöll fattigvårdsförbundet att förbundet vid anordnan-
det av kurser för föreståndarinnor å kommunala hem städse lade dem på
hjärtat att ivra för denna angelägenhet. Genom denna och andra åtgärder
torde man kunna förutsätta att det så småningom bleve praxis i hela landet,
att pensionärerna å ålderdomshem tillerkändes visst belopp för personliga
utgifter.

Vi hålla före, att denna fråga nu bör upptagas i en vidare omfattning, så
att laglig rätt till viss del av pensionen tillerkännes pensionstagare å såväl
ålderdomshem som sjukvårdsinrättningar av olika slag, vare sig de vistas
där för kortare eller längre tid. Såsom förhållandena nu äro, bli de förhöjda
pensionsbeloppen till ingen glädje för denna kategori av vårdtagare. Då
dessa pensionstagare i regel äro de mest vanlottade av samhällets medlem-
mar, synes det oss vara en angelägen humanitär åtgärd att på något sätt
glädja och uppmuntra dem. Ingen framkomlig väg bör lämnas oprövd,
när det gäller att hos dem ingjuta och stärka känslan av det egna männi-
skovärdet. Förmånen att hava ett eget penningbelopp till sitt förfogande
och icke för minsta lilla personliga utgift vara beroende av samhällets eller
andra människors välvilja är ägnad att i särskild grad skänka en smula ljus
och glädje åt en grå tillvaro.

Angående betydelsen utav att denna fråga ordnas på lagstiftningens väg,
därom borde ingen meningsskiljaktighet råda. Däremot torde delade
meningar förefinnas angående storleken av det belopp, som bör undantagas
för pensionstagarens personliga räkning, samt huruvida kommunen eller sta-
ten eller törhända båda tillsammans böra svara för denna del av pensionen.

Även torde den frågan i detta sammanhang böra övervägas, huruvida större del bör undantagas i de fall, då det kan vid vistelse å sjukvårdsanstalt överlåtas åt pensionstagare att själv svara för hela sin personliga utrustning.

Med anledning av det anförda få vi hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära skyndsamt utredning och förslag i vad mån viss del av folkpension må undantagas åt pensionstagare, som vårdas å ålderdomshem eller sjukhus av olika slag, för bestridande av personliga utgifter.

Stockholm den 18 januari 1938.

E. Oskar Åkerström.

Axel Bäckström.